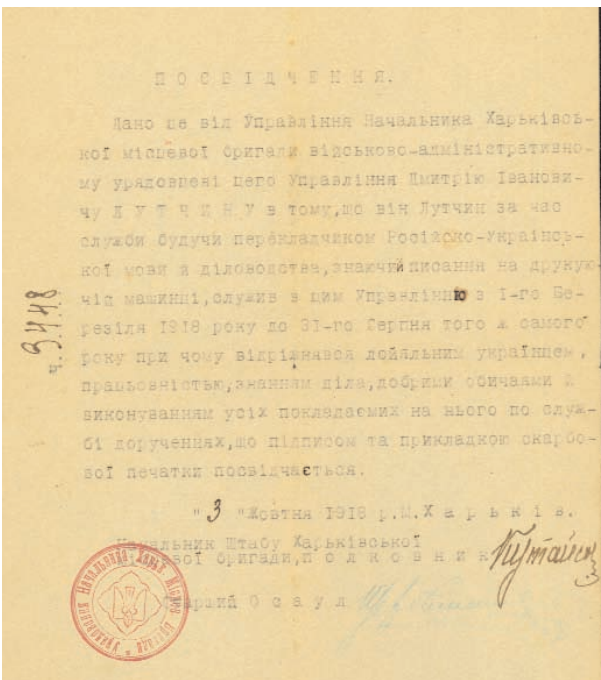


Зберігання архівних матеріалів



Наш Музей і Бібліотека мали шану бути організаторами і господарями другої конференції представників українських бібліотек, музеїв та архівів у діаспорі. Першу конференцію минулого року організував Український Музей-Архів, що у

декілька разів і закликали усіх тих, які мають архівні матеріали, фотографії, книжки чи артефакти, які стосуються української спадщини чи української діаспори в Америці прислати їх нам, і дати нам змогу вирішення питання вартості і доцільності зберігання цього матеріалу для наступних поколінь.



Клівленді. Однією із багатьох дискусійних тем конференції була справа зберігання української спадщини в діаспорі, особливо збирання та комплектування архівних матеріалів як організацій, так і окремих осіб. Багато архівного матеріалу втрачено внаслідок недбалості, байдужості, або просто необізнаності тих осіб, які були попередніми власниками цих матеріалів, і які з часом вирішили, що все це нікудишне, безвартісне і, не знаючи що робити, куди це все відіслати для зберігання, просто викидали його на смітник.

Ми вже писали на цю тему

За кілька тижнів до конференції, за випадковим збігом обставин, я отримала лист, в якому знаходилися чотири документи архівного характеру. Особа, яка переслала ці документи, пояснила що її покійний чоловік успадкував ці матеріали. Тримав він їх у себе багато років і остаточно вирішив передати установі, яка б це зберегла для майбутніх поколінь. Нажаль, усі, до кого він звернувся, відмовили йому прийняти ці папери, мотивуючи тим, що до їхньої збірки вони не підходять. Вдова, після смерті чоловіка рішила відіслати ці документи нашому музеєві.

Чотири документи, які ми одержали, це посвідчення, дані одній особі, яка отримала їх на підставі військово-службової праці у роки за Українську Незалежність 1918-1920 рр. Хоча кожна посвідка подає надзвичайно цікаву інформацію про діяльність, становище і відповідальність, яку покладалось на одну особу, проте вона вказує також на різноманітні завдання та обов'язки, які треба було виконувати у ці початкові та метушливі роки будівництва

новітньої держави.

Перша посвідка видана 2 жовтня 1918 р. і стверджує, що дана особа є "дійсно військово-адміністративний діловод залізнично-технічного війська Готнянського відділу Слобідського району залізничної охорони і має право носити слідууючу зброю: шаблю...й револьвер...". Посвідка підписана сотником згаданого району і узаконена печаткою, в середині якої тризуб, а також поруч прибита німецька печатка.

Друга посвідка, з датою 3 жовтня 1918 р. від Управління Начальника Харківської місцевої бригади, видана урядовцеві цього управління і стверджує, що названий урядовець "за часів служби, будучи перекладчиком російсько-української мови й діловодства, знаючий писання на друкуючій машинці, служив в цім управлінні від 1-го березня 1918 року до 31-го серпня того ж самого

28 січня 1920 р. Українською Військово-Санітарною Місією для справ полонених у Німеччині. Документ стверджує, що дана особа була дійсним співробітником цієї місії і є затверджена підписом голови місії та печаткою із тризубом.

Четвертий документ, виданий 25 вересня 1938 р. Військовою Радою при Директорії УНР, свідчить, що повище названа особа "за участь у визвольній боротьбі українського народу нагороджується Ювілейним Хрестом в пам'ять 10-ти річчя проголошення Соборности та 11-ти річчя Самостійности України".

Хоча ці чотири документи віддзеркалюють діяльність тільки однієї особи, проте вони дають нам багатющу інформацію про історичні аспекти тих часів.

На закінчення, я звертаюсь до усіх, хто має які-небудь документи, незважаючи як

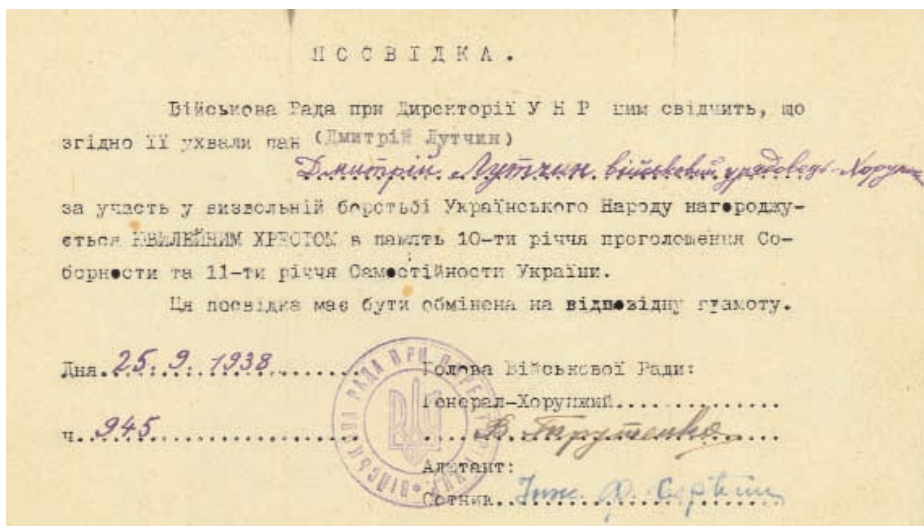


року, при чому відрізнявся лояльним українцем, працювністью, знанням діла, добрими обичаями й виконуванням усіх покладаних на нього по службі дорученнях...". Документ підписав начальник Штабу Харківської боевої бригади, полковник Кутайський і прибив печатку, яка також мала тризуб.

Третя посвідка, видана в Берліні

повсякденно вони б вам не виглядали, – не викидайте їх. Пришліть нам або іншій установі в діаспорі, яка збирає та зберігає такого роду матеріали.

Буду щиро вдячна, Любов Волинець



СІВАЧ 30 ВЕРЕСНЯ 2012 РОКУ